

Zeii

nu ne-au părăsit
niciodată

ERICH VON
DÄNIKEN

Zeii

nu ne-au părăsit
niciodată

MULT AȘTEPTATA CONTINUARE
A BESTSELLERULUI MONDIAL
AMINTIRI DESPRE VIITOR

Traducere din engleză de
Dragoș Tudor

Lifestyle

Cuprins

Introducere	Scrisoare către cititorii mei	7
Capitolul 1	Zei nu ne-au părăsit niciodată	9
Capitolul 2	Contradicții?	25
Capitolul 3	Cine sunt ei? Cine suntem noi?	66
Capitolul 4	Cine ar avea regretabila îndrăzneală...?	98
Capitolul 5	Ce urmează?	134
<i>Postfață</i>	.....	160
<i>Note</i>	.....	162

Introducere

Scrisoare către cititorii mei

Dragă cititorule,

În 1966, am scris prima mea carte, *Amintiri despre viitor*^{*}. În introducere am menționat că „Scrierea acestei cărți a necesitat curaj — așa cum necesită și citirea ei. Din cauză că ipotezele și dovezile nu se potrivesc în mozaicul construit cu migală de înțelepciunea convențională, intelectualii o vor pune pe lista acelor cărți despre care este recomandat să nu vorbești“. De atunci, au trecut 50 de ani. Introducerea mea din acel moment rămâne valabilă. *Zei nu ne-au părăsit niciodată* nu este în niciun caz un rezumat al cărților mele anterioare. Am făcut trimiteri la cărțile mele mai vechi în doar câteva capitole, strict pentru ca cititorul să nu rămână cu nedumeriri.

Poate fi dovedit faptul că extraterestrii au vizitat Pământul cu milenii în urmă și că ne-au influențat înaintașii. Dar — și acesta este ultimul test al cunoașterii noastre — extraterestrii acționează și în prezent. Și situația ne privește pe toți. De ce fac aceștia ceea ce fac? Ce are de câștigat o specie extraterestră din faptul că ne observă pe noi mai mult decât câștigăm noi, care observăm niște furnici? De fapt, ce au dorit extraterestrii de-a lungul acestor milenii? Nu ne pot lăsa în pace? Și de ce nouă ne este atât de greu să acceptăm existența lor?

---

^{*} Editura Lifestyle Publishing, București, 2011. (N. red.)

Acesta este subiectul cărții de față. Pentru a crea contextul convenit subiectului principal, voi începe cu o povestioară ciudată. Povestea science-fiction care urmează poate demonstra cum au influențat extraterestrii umanitatea de la începutul existenței ei.

Cu multă căldură,
Al dumneavoastră,
Erich von Däniken

Capitolul 1

Zei nu ne-au părăsit niciodată

„Aparițiile nu există!” a bombănit sfidător Roger Favre. El a refuzat cu încăpățănare să accepte imposibilul chiar și când avea loc ceva evident straniu. Ceva nu mai era chiar în regulă. Oare mintea îi juca feste? Sau ochii? Era primul semn de Alzheimer? Sau poate doar afecțiunile obișnuite, care privesc persoanele ajunse la 70 de ani? Roger nu mai era sigur pe sine, dar nu dorea să discute cu nimeni despre asta. Poate că trebuia să mai renunțe la alcool? Să înceteze să mai fumeze? Sau poate că ar fi trebuit să facă precum recomandau toți cei care le știau pe toate: mai multă mișcare?

Roger Favre stătea în același fotoliu din care se uitase la televizor ani la rând. Un fotoliu masiv, dintr-o piele închisă la culoare, care avea o zonă bombată pentru susținerea gâtului, precum și cotiere largi pe ambele părți. Roger a fumat, a răsfoit ziarul și a așteptat să fie anunțat de Madelaine că masa era gata. Asta se întâmpla în fiecare dimineață de când se pensionase și nimic nu părea să poată strica aceste obiceiuri până când, ei bine, până când ceva nu a mai fost în regulă. Până când au început să apară aceste lumini.

Printre cunoscuți, Roger era văzut ca o persoană echilibrată. Unii ar fi zis că era chiar plictisitor, alții, lipsit de umor, dar toți îi respectau cunoștințele din domeniul profesional. Roger fusese câțiva zeci de ani profesor de geometrie la liceul din oraș. În zonele în care se vorbea limba franceză, dascălii de liceu erau numiți „profesori”. *Monsieur le Professeur*. Dacă erau nedumeriri legate de măsurători sau de volume, iar asta

se întâmpla des în orașul Geneva, foștii elevi erau bucuroși să îi ceară ajutorul. Roger avea un fiu de 46 de ani care lucra de 14 ani ca fizician la Consiliul European pentru Cercetare Nucleară (CERN). Acest fiu purta același prenume cu al tatălui. De aceea soția lui Roger îl numea „mon petit Roger”. Micul meu Roger. Roger senior devenise de trei ori bunic prin Roger junior. Familia o ducea bine, iar el ar fi trebuit să se bucure de viața de pensionar fără a avea vreo grijă. Asta dacă nu ar fi existat luminile intermitente și intruzive, care se materializau la intervale neregulate la nivelul picioarelor, lângă fotoliul din care privea la televizor. Pe soția lui Roger o chema Madelaine, dar el îi spunea „Didi”, numele de alint pe care îl folosea pentru că i se părea că Madelaine era ceva potrivit pentru o menajeră sau pentru o slujnică. Iar la fiecare câțiva ani, Roger cădea pradă câte unui capriciu. Madelaine numea asta „obsesiile lui”. Acestea veneau și dispăreau precum anotimpurile sau precum poftele pentru un anumit aliment, apărute ca din senin la femeile însărcinate. Într-un asemenea moment, a plantat cu mare entuziasm 30 de lăstari de palmier în grădină, astfel încât să-l facă să se simtă ca și cum ar fi fost într-o zonă din Pacificul de Sud. Iarna neașteptat de geroasă i-a transformat Pacificul de Sud în Alaska. Altă dată, el a susținut că orice cap de familie responsabil trebuia să se asigure că avea un generator de energie în casă. A achiziționat un motor diesel și a săpat ilegal o groapă în pivniță, pe care a izolat-o cu asfalt. Când a căzut curentul în tot cartierul, a apărut poliția. Polițiștii au vociferat că rezervorul lui încălca legea și polua apa freatică. Trebuia golit imediat. Întreaga casă a mirosit a motorină câteva săptămâni. Un alt moment care merită menționat este cel cu tunelul. Avea nevoie de un tunel de evadare pe sub pământ, pentru a se salva pe el și pe cei dragi în caz de dezastru — a menționat Roger cu o figură extrem de serioasă. A săpat cu eroism vreme de douăsprezece săptămâni, folosind răngi, târnăcoape și lăpeți, împreună cu ajutoarele tocmite și remunerate generos pentru a păstra tăcerea. Apoi apa freatică a invadat pivnița. Nu dintr-odată,

ci crescând zi de zi. De atunci, Didi a numit pivnița, în glumă, „Loch Ness”.

Oamenii considerau că Roger era amabil și săritor, doar că era și puțin excentric. Uneori. Iar acum intervenise povestea cu luminile ciudate de pe podea. Începuse să-și piardă cu totul orice reper?

Două săptămâni au fost pline de întâmplări ciudate. Roger și-a cumpărat ziarul de la chioșc, a băut câteva beri la Bar du Léman, iar când a ajuns acasă a salutat-o pe Didi, care era în bucătărie. Ca în fiecare seară, s-a aruncat în anticul lui fotoliu din piele și a așteptat ca Didi să îl cheme la cină. În vreme ce răsfoia ziarul, a remarcat o lumină intermitentă lângă piciorul stâng. Probabil era vreo reflexie de afară, pentru că a dispărut la fel de repede precum a apărut.

Apoi a reapărut. De două ori. De unde venea lumina? Roger a mers la fereastră, iar ochii lui au scrutat strada în sus și în jos, căutând faruri ale mașinilor, obiecte reflectorizante, copii care să se joace cu luminițe, orice altceva care să nu fi fost acolo în serile precedente. Nu a observat nicio schimbare; în plus, era mijlocul lui martie, iar soarele coborâse deja sub linia orizontului.

Roger s-a întors nervos în fotoliu. Oare vedea lucruri care nu existau? Era ceva din mintea lui? Ochii îi jucau feste? Privea cu atenție pantofii. În acel moment, s-a întâmplat din nou. Un nod de culoare s-a format deasupra vârfului piciorului stâng și s-a stabilizat sub forma unui dreptunghi. Roger și-a descălțat pantoful; culorile au rămas, plutind cam la 30 de centimetri deasupra podelei. Roger și-a pus pantoful la loc. Dreptunghiul de lumină a rămas neschimbat. Roger s-a îndreptat spre perete și a deschis toate întrerupătoarele. Luminile din cameră strălucneau puternic. Roger a îngenunchiat și a pipăit covorul, folosind ambele mâini. Între timp lumina ciudată s-a închis, așa cum se stinge un ecran.

Roger a mers la bucătărie și i-a cerut lui Didi o lanternă. Ea știa întotdeauna unde se afla orice obiect.

— Cauți ceva în Loch Ness? a întrebat ea răutăcioasă.

— Prostii, a mințit el. Am scăpat o pastilă pe jos.

Roger a inspectat zidurile cu ajutorul lanternei, centimetru cu centimetru. Trebuia să fie ceva reflectorizant pe undeva. O bucată microscopică de sticlă? O bilă de sticlă? O ramă foto? Curea metalică a unui ceas? O cheie? Vreun fel de cutiuță lucioasă? O monedă? Un disc? Oare înnebunea? „Păstrează-ți calmul”, și-a spus el pentru a se liniști. „Voi rezolva această situație prin rigoare științifică.”

După cină a revenit la vechiul lui fotoliu din piele.

Roger spera că apariția avea să revină. Cineva explica la televizor că „world wide web” își are originea la CERN. Un anume domn Tim Berners-Lee dezvoltase „www”-ul în 1989 ca pe un produs secundar, prin care oamenii de știință să-și poată împărtăși rapid rezultatele studiilor. Roger se gândea să-l sune pe Roger junior pentru a-i spune despre fantomele din casă. Numai că avea nevoie de dovezi dacă dorea să-și impresioneze fiul fizician. Ceva concret. Dar nu avea nimic. Începuseră reclamele la televizor. O companie își prezenta cel mai nou aparat de fotografiat. Aparat de fotografiat? Roger a pornit spre Didi. Aceasta stătea în camera de alături și se amuza pe seama unui serial comic tâmpițel.

— Didi, a întrerupt-o Roger. Ai idee unde este echipamentul meu fotografic vechi? Știi tu, geanta neagră cu Nikonul.

Didi a micșorat volumul.

— Pe cine vrei să fotografiezi în toiul nopții cu aparatul tău? Totul este digital în ziua de azi. Nici măcar nu se mai găsesc filme foto.

— Adică, le-ai aruncat?

— Am avut de gând, cu ceva ani în urmă. Dar am agățat cutia în debara din capătul scării. Scările spre Loch Ness.

— Mulțumesc, a exclamat Roger. Poate că vom reuși să vindem vechitura.

În cutie se aflau două aparate foto și câteva obiective. Calitate excepțională. Declanșator, setări, self-timer, totul era

în perfectă stare de funcționare. Singurul lucru care lipsea era filmul.

A doua zi, Roger a mers la magazinul foto din Rue du Mont-Blanc.

— Spune-mi, Jean-Claude, mai există filme foto de genul acesta? Se numeau Kodak?

— Le ținem aici. Ne aflăm în Geneva — n-ai idee ce aparate vechi preferă să folosească unii dintre trimișii Națiunilor Unite.

Cei doi au băut o cafea în camera din spate. Se știau de pe vremea școlii. Roger dorea să afle cum funcționa un aparat cu senzor de mișcare. Cum poate un aparat să facă poze doar atunci când se mișcă ceva?

— Știi aceste mufe, nu? Emit fascicule slabe și, imediat ce se mișcă ceva în încăpere, fasciculul este oprit, iar semnalul este declanșat. Lumina continuă.

— Poate fi combinat un asemenea sistem cu un aparat foto? Focalizez obiectivul pe un anumit punct și activez auto-cronometrul. Va fi realizată fotografia când se schimbă lumina din încăpere?

În ziua următoare, Roger a așezat Nikonul pe un scaunel. Îl dotase cu film foarte sensibil de 400 ASA și îl conectase la senzorul de mișcare. Didi a întrebat nedumerită:

— Asta ce obsesie este? Nu avem nici gândaci de bucătărie, nici ploșnițe în dormitor.

— Vreau să aflu ceva, a îngăimat Roger, și chiar era ade-vărat. Aparatul meu este conectat la un detector de mișcare, care măsoară lumina din încăpere.

— Pentru ce? a întrebat Didi, mijind ochii.

— Uneori, am probleme. Lucrurile apar prea luminoase sau prea întunecate. Probabil că ar trebui să merg la un optician. Această instalație măsoară strălucirea.

Didi a clătinat din cap. *Dă-i pace*, s-a gândit ea; *va trece și această obsesie, precum celelalte*.

Două zile nu s-a întâmplat nimic. Nicio apariție prin casă. Când se așeza în fotoliu, Roger dezactiva detectorul de

mişcare și aparatul foto. Le așezase pe scaunul de lângă el. Era o nebulie. Niciun fel de lumină nu îl mai tachina. Apoi, în fine, în seara de 28 martie, sclipirile au reînceput. Roger a luat Nikonul, l-a pus la ochi și a apăsat declanșatorul de 36 de ori. Nu se putea folosi blițul, deoarece ar fi acoperit lumina de pe podea. Peste trei zile avea în mână fotografiile și se bucura. Incredibil! De necrezut! Imaginile arătau clar și fără ambiguitate o pată care creștea într-o sferă de lumină. Apoi s-a format un cub, iar în final, un dreptunghi colorat, cu dungii. Pe măsură ce a făcut fotografiile, Roger a avut prezența de spirit să-și împingă și pantoful în cadru. Și acesta a fost recunoscutibil în trei dintre fotografiile în care dreptunghiul de lumină apărea poziționat deasupra vârfului pantofului.

— Roger, i-a spus la telefon fiului său. Ai un minut să-ți vezi bătrânul tată?

— Cam complicat în momentul ăsta. Avem aici mai mult de 60 de colegi din întreaga lume. N-ai idee ce discuții au loc. Și mai sunt și o mulțime de jurnaliști băgăreți.

— Ziarele sunt pline de lucruri despre niște particule elementare. Ce căutați?

— Bosonul Higgs. Of, tată! E prea lungă povestea ca să ți-o spun la telefon. Dar tu te prinzi repede. În 1964, fizicianul britanic Peter Higgs a lansat o teorie conform căreia particulele, inițial lipsite de masă, capătă masă interacționând cu așa-numitul „câmp Higgs”. Aceste particule ar putea explica multe dacă le-am identifica.

— Cât de aproape sunteți de acel moment?

— Am pornit acceleratorul de particule în decembrie, apoi din nou în februarie anul acesta, iar acum inițiem cea de-a treia fază. Totul arată foarte promițător. Numai să nu întreb de cantitatea de energie de care e nevoie! Aproape imposibil de înțeles pentru omul de pe stradă...

Roger senior știa asta. Acceleratorul Large Electron-Positron Collider (LEP) fusese pus în funcțiune la CERN încă din 1989. Când a devenit complet operațional, acest monstru înghițea până la 100 de GeV (gigaelectron-volți), energie

suficientă pentru zece orașe. Acum funcționa Large Hadron Collider (LHC), cel mai mare accelerator de particule din lume. Roger știa din ziare despre el. Tunelul circular avea diametrul de 27 de kilometri. Se afla exact sub granița dintre Franța și Elveția, lângă Geneva, la 60 de metri sub pământ, la doar câțiva kilometri de casa lui Roger. În acest inel — de fapt un tunel circular — 9 300 de magneți gigantici făceau astfel încât particulele elementare, care erau accelerate aproape de viteza luminii, să nu ajungă să se lovească de margini, ci să fie păstrate în mijlocul tubului, la viteze incredibile. CERN a fost finanțat de 21 de state și fiecare participant și-a trimis cei mai buni fizicieni la Geneva. Publicul a aflat rar ce se întâmpla cu adevărat la CERN. Nu din cauză că CERN avea restricții legate de secrete, ci mai degrabă de complexitatea subiectului. Fizica particulelor nu era așa de populară și nici nu era ceva ce se putea explica în câteva cuvinte.

— Și când vă așteptați la o descoperire? l-a întrebat Roger senior pe Roger junior.

— Asta nu e ceva simplu de prezis. De fapt, ne așteptăm la ceva în următoarele săptămâni, dar e posibil orice: o revoluție sau un dezastru în fizica particulelor. Vei afla despre asta pe toate posturile de știri dacă vom avea succes în privința descoperirii.

— O singură întrebare scurtă, fiule, înainte să închizi, a spus Roger. Am auzit câteva zvonuri stupide. Ce faceți voi acolo este periculos? Am citit de curând că unii fizicieni au atenționat că puteți produce o minigaură neagră, care ar putea înghiți întreaga lume. În cele din urmă, întreaga presă se referă la chestiile lui Higgs ca la „particulele lui Dumnezeu”.

— Tată, chiar nu ai niciun motiv să te îngrijorezi. Eu și mulți dintre colegii mei ne-am făcut calculele. Nu poate apărea o gaură neagră de nicăieri. Ar fi nevoie de o energie de un milion de ori mai mare decât cea pe care o avem acum. Abia aștept să vin acasă, la masă, atunci când se va termina toată agitația de aici. Pa! Pup-o pe mama! Ne mai auzim!

Roger a pus telefonul mobil alături și a privit îngândurat la cele 36 de fotografii. A răsfoit pozele una după alta. Iar suspiciunea lui a început să crească. Avea vreo legătură dreptunghiul de lumină din camera lui cu experimentele realizate cu Large Hadron Collider? Se manifesta în casa lui ceva atât de nefiresc încât să trezească interesul fizicienilor de la CERN? Pentru că era neliniștit, Roger și-a dorit să-i telefoneze din nou fiului său, dar s-a gândit mai bine. Avea nevoie de dovezi mai multe, de imagini mai bune. Fotografii dintr-un alt unghi.

Așa că Roger a obținut un set de filme Kodak foarte sensibile, tot ce avea Jean-Claude în stoc. Livingul s-a transformat într-un teren de vânătoare. Roger nu mai stătea în vechiul lui fotoliu din piele, ci se mișca pe covor într-un scaun mic cu roți, pe care îl achiziționase de la o casă pentru bătrâni. Avea camera agățată de gât, ca și cum ar fi stat la pândă. Ambele camere aveau filmul încărcat, iar el avea la dispoziție patru obiective diferite.

Didi a început să se îngrijească.

— Chiar poți să nu-mi explici despre ce e vorba? Te porți ca un om normal, dar îți cunosc privirea și impulsurile.

Roger a luat-o de-o parte și a încercat să-i explice ceva despre particula Higgs. I-a arătat cele 36 de fotografii.

Didi părea nervoasă. A întrebat nesigură:

— Și nu va exploda nimic? Nu ai niciun fel de substanțe chimice în casă?

— Nu, draga mea. Nici măcar o cutie de chibrituri.

Didi a țintuit podeaua cu privirea, apoi cele 36 de fotografii împrăștiate pe o măsuță.

— Trebuie să îi spunem băiatului, a zis ea pe un ton sfidător.

— Deja am făcut asta, a afirmat Roger. Fizicienii de la CERN sunt prinși toți într-un experiment extraordinar. Caută o particulă elementară inexistentă. Imediat ce agitația se va domoli, micul tău Roger va veni la cină.

În următoarele două săptămâni, lumina dreptunghiulară a apărut în diverse momente ale zilei. Roger a realizat fotografii

din toate unghiurile: din față, din ambele părți, din spate și de sus, cu și fără luminile becurilor. Ce naiba...? Nu putea fi o particulă Higgs. În conformitate cu ceea ce știa, particula dispărea la fel de rapid precum apărea. Se descompunea în alte particule elementare — se transforma. Roger citise despre asta. Prin urmare, aflase că bosonul Higgs corespundea unei excitații cuantice a câmpului Higgs — orice ar fi fost acela —, nu era ceva care rămânea suspendat în aer și permitea să fie fotografiat din toate pozițiile. Cu toate acestea, câmpul de lumină a existat. Roger putea s-o demonstreze clar precum lumina zilei, prin cele 234 de fotografii. Roger junior urma să aibă parte de o surpriză. Plin de încântare, Roger a așteptat telefonul de la fiul său.

Venise luna mai. Vreme frumoasă pe Lacul Geneva. Vârfulurile înghețate ale Alpilor francezi străluceau în zare. Pe versantul sudic al unui deal, la 800 de metri distanță de pista aeroportului din Geneva, se aflau două generații ale familiei Favre, sub o umbră largă, lăsată de soare. Roger deschisese prima sticlă de șampanie.

— Am reușit, a mărturisit cu mândrie Roger junior și a marcat momentul cu un râset. Tată, nimic din ceea ce vorbim nu trebuie să se aple. Am descoperit particula Higgs. Acum și pentru totdeauna. Este incredibil. Bătrânul Peter Higgs a fost și el aici. A plâns de fericire; ne-am strâns toți mâinile și am dansat în cerc. Un moment unic! Douăzeci și șase de fizicieni specializați în particule, purtându-se ca niște copii. Dar am decis să anunțăm public acest lucru peste câteva săptămâni. Rezultatele noastre trebuie documentate dincolo de orice suspiciune. Astfel încât jurnaliștii să le poată comunica.

— Felicitări! Sunteți minunați!

Didi a ridicat paharul în onoarea fiul ei.

— Suntem pe cale să devenim părinții unui câștigător al Premiului Nobel!

— Mamă, te lași pradă imaginației. Suntem o echipă internațională extinsă. Meritele sunt ale lui Peter Higgs. El a calculat în avans existența particulei.

Cei trei au avut un moment de tăcere. Roger s-a adresat fiului.

— Ai timp să asculți o poveste neobișnuită?

— De la tine, da! a spus Roger junior râzând și a ridicat paharul încă o dată.

Peste o oră știa deja totul. S-a uitat de mai multe ori la fotografia. S-a dus cu tatăl său în camera de zi și s-a așezat pe fotoliul vechi din piele, exact în momentul în care apariția și-a făcut simțită din nou prezența. Acum Roger junior devenise martor — o experiență care i s-a fixat în celulele creierului exact în același mod precum se întâmplase cu descoperirea bosonului Higgs. Bărbații au dezbătut cum aveau să procedeze. Fizicianul Roger i-a spus profesorului de geometrie Roger:

— Ar fi o nebunie prea mare ca eu să merg oficial cu această problemă la CERN. Știu doi tipi foarte pricepuți, ambii fizicieni de particule ca mine, și ambii gata de o glumă. Cu permisiunea voastră, mamă, tată, îi voi invita aici. Poate chiar duminică?

Unul dintre fizicieni era Zwicky, din cantonul elvețian Glarus, iar celălalt, care arăta ca un profesor de fitness, era din regiunea Clermont-Ferrand din Franța și îl chema Durand. Aveau un simț al umorului bine dezvoltat, așa că au început prin a spune bancuri din spațiul academic.

După bancuri, lucrurile au luat o turnură serioasă. Roger le-a povestit colegilor despre evenimentele din casa părinților lui. Le-a arătat fotografiile și, cu paharele de șampanie în mână, au intrat cu toții în camera de zi în care, ca la comandă, câmpul colorat s-a aprins. Dispăruse rar în zilele precedente și chiar crescuse puțin, într-adevăr, ca și cum cineva ar fi mărit imaginea. Domnul Zwicky și Monsieur Durand au admirat din toate părțile modelele colorate. Doreau să fie siguri că nu vedeau vreun fel de reflexie. Au pus ziare în jurul modelelor de lumină astfel încât orice reflexie, din orice unghi ar fi venit, să fie anihilată. Apoi au început dezbaterile. Teorii, speculații și idei nebunești erau discutate și înlăturate, iar și iar. Domnul Zwicky a afirmat că remarcase în mod special culorile neregulate. Chestia arăta modele diferite din față și

din spate. Partea din spate nu era identică și nici partea din față nu strălucea.

— Poate că toată chestia este o hologramă. Trei dimensiuni, din care noi nu vedem decât două laturi. Precum prima și ultima pagină a unei cărți. Dar partea dintre ele lipsește.

Bărbații au decis să facă unele experimente. Aveau să aducă detectoare foarte precise, ca să încerce să afle sursa, originea luminii.

Doă zile mai târziu, camera de zi se transforma în laborator. Cutii mici erau atașate unor rafturi de metal cumpărate de la un magazin de unelte. Lasere de diferite culori străluceau între rafturi. Acestea atingeau misteriosul dreptunghi de lumină aflat la 30 de centimetri deasupra podelei. Aranjamentul pentru experiment a fost schimbat de câteva ori. Patru ore mai târziu, Monsieur Durand era exasperat și se afla pe punctul de a renunța.

— Chestia asta nu strălucește de nicăieri. Nu are o sursă — undeva în spatele peretelui, pe tavan sau în afara camerei. Imaginea colorată este creată direct în locul în care clipește chiar acum.

Iscusitul domn Zwicky din Glarus era de părere că ar fi trebuit să încerce să găsească „mesajul“. Exista unul acolo, indiferent de unde ar fi apărut, iar soluția era să-l facă vizibil. Cei trei fizicieni au conectat diverse alte instrumente la un laptop. O rază laser invizibilă — și asta era ceva ce Roger nu mai văzuse până atunci — a scanat liniile foarte fine ale marginii dreptunghiului. Partea laterală a unei coli de hârtie, cum ar veni.

Brusc s-a lăsat o tăcere deplină. Cu toții s-au uitat la ecran cu sufletul la gură. Un cod binar a început să se formeze în cinci blocuri:

```
00110001 00110010 00110001 00110110 00110010 00110001 00110001 00111000
00110001 00110010 00110010 00110010 00110010 00110001 00110001 00111000
00110000 00110001 00110000 00111000 00110010 00110001 00110001 00111001
00110000 00110001 00110001 00110100 00110010 00110001 00110001 00111001
00110000 00110101 00110000 00110101 00110010 00110001 00110001 00111001
```

— De unde au apărut aceste numere? a întrebat în șoaptă și cu uimire Roger junior. Sau ne ia cineva în bășcălie? Suntem cumva în vreo emisiune de genul *Camera ascunsă*?

— Sssshh! a spus domnul Zwicky deranjat. Tocmai încerc să fac acest cod citibil! Iată — priviți!

12162118
12222118
01082119
01142119
05052119

Au privit toți spre monitorul laptopului. Domnul Zwicky a explicat gânditor:

— Are sens: primele două linii de numere se termină în „2118“, următoarele trei, în „2119“. Deci sunt date calendaristice scrise în stil american, adică prima este luna, apoi vine ziua, iar la final, anul. Aici, în Europa, le-am scris astfel:

16 decembrie 2118 (12.16.2118)

22 decembrie 2118

8 ianuarie 2119

14 ianuarie 2119

5 mai 2119

— Da, și...? Cine...?

— N-am nicio idee.

Zwicky și Durand s-au uitat unul la celălalt nedumeriți. Apoi s-au adunat toți în jurul mesei. Datele trimiteau spre viitor. Data din acea zi era 5 mai 2012. Prima dată de pe ecran era 16 decembrie 2118, 100 de ani și șapte luni în viitor. Ce se întâmplă? Bărbații au verificat iar și iar dacă nu erau vic-timele vreunei farse absolute. Poate colegii lor de la CERN pusese-
ră la cale o păcăleală.

Următoarea idee i-a aparținut lui Roger junior.

— E vreo posibilitate să răspundem pe aceeași frecvență? Când cineva îmi trimite un mesaj, eu pot trimite la rândul meu un răspuns...

— Teoretic, da, a spus Durand îngândurat. Ce i-am spune celui care a trimis mesajul?

Domnul Zwicky deja începuse. A tastat data, „5 mai 2010“, apoi a continuat cu „Cine ești?“. A scris totul în engleză și în cod binar, deoarece grupul de fizicieni presupunea că acela era un limbaj pe care l-ar fi înțeles oricine.

Odată cu acele tastări s-a lăsat și întunericul. Nu doar peste ecranul laptopului, ci și peste lumina ciudată aflată la 30 de centimetri de podea. Părea că mesajul lor ar fi ajuns undeva. Nu s-a mai întâmplat nimic în acea seară. Peter Zwicky — deja toți își spuneau pe numele mic — a încercat să mai trimită două mesaje. Dar conexiunea dispăruse. Fuseseră prinși în același vis? Erau victime ale unui lucru necunoscut, care le controla mintea? Realitatea părea să fi ieșit pe fereastră. Peter a admis obiectiv că totul fusese real și că s-ar fi putut dovedi important. Părea că partenerii lor necunoscuți dispuneau de opțiuni pe care ei nu le aveau.

— Iar asta înseamnă că nu există o altă explicație decât că necunoscuții vin din viitor. Vor relua contactul — dacă vor dori.

Grupul a continuat discuțiile până spre orele dimineții. Roger, profesorul de geometrie, insista că nu putea veni nimic din viitor. Absolut nimic. Iar asta includea și mesajele. Punct. Jacques Durand a amintit de fizicianul suedez Max Tegmark. El postulase în revistele de știință existența unor lumi paralele, a unor universuri existente alături de al nostru, dar fără ca noi să observăm. „Micul Roger“ s-a referit la activitatea matematicianului Kurt Goedel, care spusese cu decenii în urmă că teoria generală a relativității lui Einstein a permis fracturi în spațiu și timp. Și mesajele? Cum ar fi trebuit să funcționeze?

— Imaginați-vă o plasă cu ochiuri foarte fine, de pe o rachetă de tenis, a explicat Zwicky. Când lovește racheta, mingea de tenis face o adâncitură. Spațiul devine curbat. Acum imaginați-vă o bilă mică, dar foarte grea, în locul mingii de tenis. Va curba plasa într-o asemenea măsură, încât